

78. Slottet i Österrik.

MELODI.
Översikt.

a ₁ . KN, I.N.E. Saml. O. A.	e. NA, S.L.S. 367, 145. (J)
a ₂ . KN, S.L.S. 523, 35.	f. PÅ, S.L.S. 367, 1370. (L)
b. KN, S.L.S. 523, 39.	g. BO, I.N.E. Saml. O. A.
c. ÅI, S.L.S. 29, 92. (F)	h. ST, S.L.S. 328, 122. (M)
d. BÖ, S.L.S. 508, 57. (K)	

Varianter. a₁. Öb, Korsnäs.

Sj. Karl Lillmars, f. 1842.

Uppt. Otto Andersson 1902.

Det lig--ger ett slott i Ös---ter--rik, som

är så väl be---bun--den med sil-ver och med

rö--da guld, och med ut-hugg-na ste-nar uppbyggd mu--rar.

a₂. Öb, Korsnäs.

Sj. se ovan a₁.

Uppt. Alfchild Adolfsson 1930.

Det lig-ger ett slott i Ös-ter-rik, som är så väl be---

bun--den med sil-ver och med rö--da gull, med upphuggna

ste-nar och upp-byggd mu-rar.

* I övriga strofer sjöngs taktin

Anm. av uppt.

b. *Öb, Korsnäs.*Sj. *Manda Nystål*, f. 1898.Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1930.

Det finns ett slott u - ti Ös - ter - rik, vars namn i hög - den är gra -
ve - rat. Dess por - tar ä - ro av re - nat gull, av re - nat gull, och
mar - mor - ste - nar är dess mu - rar.

c. *Ål.*Uppt. *Karl Ekman* 1892.

I Ös - ter - ri - ke där stod ett slott, det är så un - der - ligt stof -
fe - rat med rö - dan ro - sor och med rö - dan gull, med
rö - dan gull, och pärl - mo - ste - nar till dess mu - rar.

d. *Ål, Brändö, Jurmo.*Sj. *Amanda Österlund*, f. 1881.Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1928.

I Ös - ter - ri - ke där står ett slott, som är så un - der - ligt stof -
fe - - rat med rö - da ro - sor och med rö - dan gull, med
rö - dan gull, och mar - mor - ste - nar till dess mu - rar.

e. *Åb, Nagu, Trunsö.*Sj. *Olga Maxén*, f. 1872.Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

I Ös - ter - ri - ke där står ett slott, som är så un - der - ligt stof -

fe - rat med rö - da ro - sor och med rö - dan gull, med rö - dan gull, och
mar - mor - ste - nar till dess mu - rar.

f. *Nl*, Pärnä, Fantsnäs.
Sj. *Olga Öhberg*, f. 1879.

Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

I Ös - ter - ri - ke där finns ett slott, som är så un - der - bart att
skå - da, där rö - da rosor och det rö - dan guld, ja rö - dan guld, och
mar - mor - ste - nar till dess väg - gar.

g. *Nl*, Borgå, Pellinge.
Sj. *Alfred Lindros*.

Uppt. *Otto Andersson* 1908.

I Ös - ter - rik där står ett slott, det är så lus - tigt att be -
skå - da, med rö - da ro - sor och med rö - dan guld, med
rö - dan guld, och mar - mor - ste - nar kring dess väg - gar.

h. *Nl*, Strömfors, Kulla.
Sj. *Karin Salenius*, f. 1901.

Uppt. *Sulo Salonen* 1921.

I Ös - ter - ri - ke där är ett slott, det är så un - der - ligt att
skå - da med rö - dan ro - - sor och med rö - dan gull, med
rö - dan gull, med mar - mor - ste - nar till dess väg - gar.

<p>A. KY, S.L.S. 26, 274.
 B. LF, R3, 165, 262.
 C. KN, I.N.E. Saml. O. A. (a₁); även S.L.S. 523, 36. (a₂)
 D. »Den olycklige hertigen», HI, S.L.S. 82, 280.¹
 E. »Österrikarvisan», PÖ, S.L.S. 1, 116.
 F. ÅI, S.L.S. 29, 92. (c)</p> | <p>G. »Den oskyldige kaptenen», SA, S.L.S. 40, 150.
 H. JO, Svenssons saml. 4, 87.
 I. KO—HO, S.L.S. 75, 119.
 J. NA, S.L.S. 367, 146. (e)
 K. BÖ, S.L.S. 508, 58. (d)
 L. PÅ, S.L.S. 367, 1371. (f)
 M. ST, S.L.S. 328, 97. (h)
 N. VÖ, R5, 186, 14a.
 O. LT, S.L.S. 360, 144.</p> | <p>MELODI.
 Översikt.</p> |
|---|---|---------------------------------------|

A.

Varianter.

Kyrkslätt. Uppt. S. Perklén 1891.

1. Det ligger ett slott uti Österrik,
det var så skönt uppbyggt
med silver, guld, ja dyrbart guld,
och med dyrbara stenar uppfört.
2. En ung furste därinne slöts,
hårt i bojor han fångslad var,
under jorden allt femtio famnar
bland maskar och ormar inneslöts.
3. Hans fader ifrån Rosenborg
till tornet dit kom fort:
»Ack, min son, min käre son,
hur du är fångslad svårt.»
4. »Ack, min far, min käre far,
fångslad hårt jag är
under jorden femtio famnar
i plågor, jämmer och besvär.»
5. Fadren gick upp till konungen
och föll på knä till jorden:
»Nådigaste herre, hör än en gång
varför är min son i fångselsetvång?»
6. »Uppriktigt jag vill säga dig,
honem har min dotter kär;
därför han fångslad i tornet är
och av mig dömd till döden.»
7. »Min nådige herre konung,
giv mig den fångne fri.
Femtiotusen gullpenningar
jag giva vill för var droppe blod.»
8. »Guldpenningar ej hjälper här,
dö måste han än, ty se,
gullkeden på sin hals han bär,
för den han sitt blod måste ge.»
9. »Fast om hans hals gullkeden är,
ej stulit har han det för sant.
En skön älskvärd jungfru har gett ho-
nom den
som trogen kärleksunderpant.
10. Sen det till jungfruns kunskap
kom,
att fången avrättas skulle,
då sände hon sin röda sidenduk
hans andes uppgivning till tecken.
11. Brev hon skrev på detta vis:
»Innan du din ande uppgiver,
skåda än en gång kring världen så vid,
blicka även upp till tornet.
12. Och vid du somnar, jag förgås,
det förbundet låtom oss göra.
I eld jag slottet tänder så
och låt oss från världen skiljas.
13. Själén Gud Fader tage i sitt hägn
upp till sitt himmelska rike.
Hämnden giv där uppifrån
den oss ej unnade varandra få.»

¹ Mel. som nr 227 i gamla svenska psalmboken. Anm. av uppt.

14. Då fången ifrån tornet togs och sakramentet honom gavs, till Kristus han ropade i sin nöd: »Är det min tid, att jag måste dö?»

15. Sen han på heden leddes ut och på trappan skulle uppgå, till mästerman han sade då: »Låt mig leva litet ändå.»

16. Mästerman sade: »Nej, intet mer du månde mig nu förhindra, giv mig din silkesduk så här, därmed jag din ögon förbinder.»

17. »Bind ej ännu mina ögon till, än en gång jag världen vill se, om ej aldrig härefter mer med mina ögon jag den ser.»

18. Hans fader uppå heden stod och grät bittert en tåreflod: »O, min son, min älskade son, din död jag hämnas skall.»

19. »Ack, min far, min käre far, gör ej hämnd över denna död. Oskyldigt dö är sorg och nöd, Gud själv mitt blod skall hämnas.

20. Ej sörjer jag min ungdomstid, ej världens skönhet eller mer, blott hon min unga sköna brud, som bittert mig begråter nu.»

21. Så fursten utredde sin sidenduk att fladdra för starka vinden; det var tecken åt jungfrun till slut, som i eld det slottet förbrände.

22. På detta sätt uti en stund två älskande unga förgingo; fursten hängd och jungfrun bränd för sin trogna, hjärteliga kärlek.

23. På tredje dagen efter händelsen från himlen kom ned en ängel och befallte hans lekamen taga ned, heller skall staden förbrännas med.

24. Sedan kom ock hämnden stor, varmed betaltes denna död. Åskan på heden nederslog, och sexhundra själar förgingo.

25. Lären envar av detta här att två älskande ej åtskilja ifrån varandra hjärtlost så emot deras egen vilja.

26. Den människa förstockad är, som så illa sig beter. Från Gud må han förskjuten bli, om hon sig ej ångrat har.

27. Det är nog värt att veta, vem denna visan haver gjort; en vacker sköner jungfru, hon i slottet uppbrann, det är sport.

B.

Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Karl Gustav Lång. Uppt. J. E. Wefvar 1875—76.

1. Det ligger ett slott :,: vid Österrik, :,: som är så väl bebunden av silver och :,: av röda gull, :,: som är så väll med marmorstenar upp-murad.

2. Där inne ligger :,: en unger hertin, :,: där ligger han till livsfånge femtio famnar :,: under jord :,: bland drakar, etter och ormar.

3. Hans fader kom från :,: Gyllenborg¹ :,: till tornet han sig gingo: »O ack, min allra :,: käraste son, :,: hur sitter du här så hårt bunden (fången)?»

4. »Ack, fader kär, :,: ack, fader min, :,: jag sitter här så hårt bunden femtio famnar :,: under jord, :,: bland drakar, etter och ormar.»²

¹ *Enl. annan var.:* Gyllende land, Gyllende land.

² *Även:* Bland drakar, ormar och örter.

5. Hans fader fram :: för konungen
gick :::
»Låt mig den fången få förlösa,
tio tusen gylden ::: giver jag er, :::
för denna mansens bloddroppa.»
6. »Tio tusen gylden ::: här ej hjälpa
vill, :::
den herren måste dödas.
Omkring sin hals bär han ::: en gull-
kedja röd, :::
den haver hans liv förkortat.»
7. »Bär han en gullkedja röd ::: kring-
om sin hals, :::
den haver han ej stulit,
utan en ung jungfru ::: haver honom
den skänkt :::
till en trolovningsgåva.¹
8. De togo den fången ::: ur tornet ut, :::
på stegen måste han stiga.
Hon ropte: »O, Herre i himmelsk tron,
min du är nu för hand[e]n.»
9. De ledde den fången ::: på plat-
sen upp :::
och skänkte honom sakramente;
på steglen måste han steglas.
10. Hans fader ::: uppå platsen
stod, :::
hans ögon de runno så svåra:
»O, ack, min aldra ::: käraste son, :::
jag vill din död vedergälla.»
11. Ack, fader kär, ack, fader min,
min död kan ni ej vedergälla,
- ej komber min själ ::: till pino svår, :::
oskyldig måste jag dödas.»
12. »Giv mig hit ::: din silkesduk, :::
jag vill dina ögon tillbinda.»
»Ack mästare min, bind ej mina ögon
till,
låt mig än litet få leva.»
13. »Du längre ej nu leva får, ej
leva får,
ditt timglas är nu redan utrunnet,
men giv mig hit din ::: silkesduk, :::
jag vill dina ögon tillbinda.»
14. »Ack, mästare min, bind ::: min
ögon ej till, :::
låt mig först världen beskåda,
jag ser henne nu dock ::: aldrig mer :::
med mina svartbruna ögon.»
15. Så kom uppå den ::: tredje dag :::
en ängel av himmelen,
som bad, att liket skulle nedtagas,
eljest ville han staden neddränka.
16. Om natten kom ::: en hämnd
så svår, :::
hans död blev vedergullen,
::: och nederslog :::
människor över tri hundra.
17. Vem denna visan ::: haver
gjort, :::
det må var man veta,
det haver varit ::: en jungfru skön, :::
till sin vän i Österrik.

C.²

Korsnäs. Sj. Karl Lillmars, f. 1842. Uppt. Otto Andersson 1902.

1. Det ligger ett slott i Österrik,
som är så väl bevunden
med silver och med röda gull
och med uthuggna stenar uppbyggd
murar.
2. Därinne ligger ock en unger till.
På sitt liv ligger han fången
trettio famnar under jord,
bland drakar, utter och ormar.

¹ som sin vän till en trolovning.

² Avvikelser i en år 1930 upptecknad variant efter samma sångare (S.L.S. 523, 36):
1 bebunden; 4 förvädat; 6 Ack lätt . . . ; 8 H. ö. så svåra de runno; 10 . . . jag lida;
11 för min jungfru s. f.; 13 så stark; 13 vedergäller; 13 till mark.

3. Hans fader gingo för konungen in
att denna fången få lösa:
»Och tiotusen gyllen det ger jag er
för denna fångens bloddroppar.»

4. »Men tiotusen gyllen de hjälpa ej.
Den herren måste dödas.
Han bär en gullked på sin hals,
den haver hans liv förrådit.»

5. »Bär han en gullked på sin hals,
den haver han icke stulit,
utan en jungfru honom skänkt
för sin vän till en trolovning.»

6. De förde honom på den platsen
nu.
På stegel månde han stiga.
Han sade till: »Ack, mästerman,
ack, låt mig litet få leva.»

7. Men mästerman han sade nu:
»Du vill mig icke besvika,
utan ta hit din silkesduk.
Jag vill dina ögon tillbinda.»

8. »Men bind ock icke mina ögon till,
jag vill först världen beskåda.
Jag ser ock henne aldrig mer
med mina mörkbruna ögon.»

7. Hans fader uppå platsen stod,
hans ögon de tårade runno.
»Ack, kära son, ack, kära son,
jag vill din död vedergälla.»

10. »Ack, kära far, min fader kär,
du vill min död vedergälla.
Men kommer min själ till pinan svår,
oskyldigt månde jag lida.

11. Men jag sörjer ej mitt unga liv,
ej heller världsens ära,
men jag sörjer mest för min vän så fin,
som sörjer och gråter så svåra.»

12. Så kom uppå den tredje dag
en engel från himmelen neder.
Han sade de skulle liket nedta,
eller skulle han staden nedsänka.

13. Så kommo där en hämnd så stor;
hans död blit vedergälliden,
och hastigt slogos ned till jord
människor över femhundra.

14. Och vill ni veta, vem visan diktat
har?
Det skall ni också få veta.
Det var också en skön jungfru
allt ifrån Österrike.

D.

Hitis, Böle. Sj. Lisa Rosenlund. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Det står ett slott :, i Österland, :,
det är så högt bebundet
med silver och med :, rödan gull, :,
med marmorstenar uppmurat.

2. Där inne ligger en :, unger her-
tig, :,
för sitt liv ligger han fången
femtio famnar :, under jord :,
bland drakar, etter och ormar.

3. Hans fader red, :, ifrån rosen-
gård, :,

så svårt hans ögon de runno:
»Min aldra käraste, :, käraste son, :,
huru svårt ligger du här bunden.»

4. »Ack, fader min, ack, fader kär,
min död kan ni ej vedergälla.»
Hans fader nu för :, konungen steg, :,
hans ögon de runno så svåra.

5. »Tiotusen gyllen :, så giver jag :,
för denna mansens blodsdroppar.»
»Tiotusen gyllen :, de hjälpa ej, :,
den herren han måste väl dödas.

6. På sin hals bär han :, en gull-
ked, :,
den haver hans liv förornat.»
»Bär han en gullked :, uppå sin hals, :,
den haver han icke stulit.

7. Utan den haver :, honom en :,
jungfru skänkt till trolovning.»
De togo honom av :, tornet ut, :,
de gävo honom sakramente.

8. Han rofte: »Kriste, :, himmelsk
tro, :,
nu är min död förhanden.»
— — — — —

9. Mästerman sade: :, »Ej längre nu :,
jag aktar dig hugsvala.
Så tag nu hit din :, silkesduk, :,
jag vill dina ögon tillbinda.»

10. Han sade: »Bind mina :, ögon
ej till, :,
låt först mig världen beskåda.
Jag ser henne :, aldrig mer :,
med mina svartbruna ögon.»

11. Men vem denna visan :, haver
gjort, :,
det må väl var man veta.
Det haver varit en :, jungfru skön, :,
sin vän i Österrike.

E.

Pörtom. Sj. «Back-Mossin». Uppt. Joh. Dahlbo 1882—1883.

1. Det ligger ett slott i Österrik,
det är så välvtt och sirat
med silver och med röda guld,
av marmorsten uppmurat.

2. Därunder ligger en unger hertin;
på sitt liv ligger han fången
väl femtio alnar under jord
bland etter, drakar och ormar.

3. Hans fader kom från Rosenborg
och ville den fången lösa:
»Tiotusen gyllen giver jag er
för denne fånges bloddroppar.»

4. »Tiotusen gyllen hjälper ej,
den herren måste dödas;
han bär en guldkedja omkring sin hals,
densamma haver han stulit.»

5. »Bär han en guldkedja på sin hals,
den haver han icke stulit.
Den haver en jungfru honom skänkt,
som sin vän till trolovning.»

6. De ledde honom på platsen ut,
de ville hans ögon tillbinda.
»Bind mina ögon intet till,
låt mig först världen beskåda.

7. Jag ser dock henne aldrig mer
med mina svartbruna ögon,
jag sörjer ej mitt unga liv,
ej heller världslig ära.

8. Jag sörjer mest min jungfru
skön,
hon gråter och jämrar sig svåra.»
De avlivade honom på ynkeligt vis,
hans kropp den månde de stapla.

9. Då kom där straxt en ängel ned,
som sa, di sku liket nedtaga:
»Om ni det intet göra vill,
så skall jag staden uppbränna.»

10. Därefter kom en hämnd så
stark,
nedslog till mark
människor över trehundra.
— — — — —

F.

Åland. Uppt. Karl Ekman 1892.

1. I Österrike där stod ett slott,
det är så underligt stofferat
med rödan rosor och :: med rödan
gull ::
och pärlmorstenar till dess murar.
2. Därunder vilar en ung kapten,
som för sitt öde har blitt fången,
ja femton alnar :: allt under jord, ::
allt ibland drakar och bland ormar.
3. Så kommo då hans fader dit
och ville fången igenlösa,
ja, tiotusen det bjuder han, det vå-
gar han,
allt om den fången bliver löser.
4. Ja, tiotusen det ej förslår,
för han har rövät av sig livet;
på halsen bär :: en guldkedja röd, ::
och därför måst han lida döden.
5. Bär han en guldkedja röd,
så har han den väl inte stulit,
den har han fått av sin lilla vän, en
flicka huld,
den har han fått till en belöning.
6. Så leddes då den fången ut,
han skulle ut att gå till döden.
Då ropte han: »Ack, herre Gud, pris
vare Gud,
allt detta lider jag oskyldigt.
7. Ja, inte sörjer jag för jag skall dö,
för detta lider jag oskyldigt;
jag sörjer mest för min lilla vän, en
flicka huld,
jag tror hon sörjer sig till döden.»
8. »Sörj inte du för din lilla vän,
för hon är döder och begraven.
I himmelen där råkas ni, där träffas ni,
allt på den stora domedagen.»

OTRYCKTA
TEXTER.
Översikt.

G. (str. enl. F: 1—8). Saltvik, Haga by. Sj. Alma Hällström. Uppt. J. Torckell 1893.
H. (1—8). Jomala, Ytternäs. Sj. Erik August Sundell. Uppt. A. P. Svensson.
I. (1—8). Korpo—Houtskär. Uppt. H. Fagersten 1900.
J. (1—8). Nagu, Trunsö. Sj. Olga Maxén, f. 1872. Uppt. G. Dahlström 1924.
K. (1, 2, 6—8). Brändö, Jurmo. Sj. Amanda Österlund, f. 1881. Uppt. A. Adolfsson 1928.

L. (1—4, 6). Pärnä, Fantsnäs. Sj. Olga Öhberg, f. 1879. Uppt. G. Dahlström 1924.
M. (1—5). Strömfors, Kulla. Sj. Karin Salenius, f. 1901. Uppt. Sulo Salonen 1921.
N. (1¹⁻³2^{1,2}, 5, 36, 3 a^{1,2}2^{3,4}, 7, 3^{1,3,4}, 5, 4^{1,4}, 7 a, 8 a). Vörå. Uppt. J. E. Wefvar 1875—76.
O. (1—3). Lappträsk, Lindkoski. Sj. Gustav Broberg, f. 1859 och Henrik Backas, f. 1847. Uppt. R. Hollméus 1911.

Avvikelser i G—O enligt F.

¹ Här (Där) ligger ett slott :: i Österrik :: N, O; står G, H, J, K; finns L, M—¹ Som är . . . H, J, K; Som var . . . I; så dejeligt s. G.; väl utsirat N; Som är så underbart att skåda L, M; Det ä. s. väl uppbyggd O—¹ M. röda r. G, I—K, M; [med] M; Med silver och . . . O; Där röda r. och det r. g. L; Med marmorstenar :: och röda guld ::; N; vid omtagn.: ja r. g. G, L—¹ pellmostenar G; marmorstenar H, J—L; till d. väggar L, M; Marmorsten uppmurat O.

² En ung sjöman L, M; Därinne (så) ligger en ung hertin N, O—² S. f. sin oskuld

. . . . G; [har] blivit I, K—M; fångad I; På sitt liv så ligger han fången N; Hårt i bo-jor han fångslad var O; Väl femtio f. ::; under j. ::; N—² För femton . . . I, K; Allt under jorden femtio famnar O—² [Allt] J, K, N; och bland lejon I; ormar o. b. drakar K—M; drakar, etter och ormar N; Bland maskar och ormar inneslöts O.
³ S. kommer . . . H; Sen kommer då . . . I; Då k. där . . . J; sen så kom då . . . L, M; Ty fadren in ::; till konungen gick ::; N; Hans fader kom ::; från Roseborg ::; O—³ Och skulle . . . H, J; Han ville . . . L, M; Vor lindes [?] tornet hon gångar

O—3^a [Ja] L, M; det lova h., d. våga h. G; [det v. h.] H; det vågar h., det lovar h. M; För tiotusen det lovar han H—J, L; Hundra gullen ;: giver jag dig ;: N; Ack min son, min käresta son O—3^a Blott den f. H; Allt om dem f. I; Om den f. J; bleve lösen H—J; blir belöster G; Om han d. f. finge lösa L, M; Om du låter den fången undkomma N; Som hornhoradt [?] ligger du här fången O.

3 a¹ Ack fader huld, ack fader kär N—3 a² Jag ligger här hårt fången N.

3 b¹ Ty fadren ;: uppå muren steg ;: N—3 b² Huru hårt ligger du här fången N.

4¹ Men . . . G; För . . . H; Nej . . . I; Nu . . . J; Tiotusen (det) förslår visst ej L, M; Hundrade gullen ;: hjälper ej nu ;: N—4² Ty . . . G, I, L, M; För . . . H; mördat av en (mig) I. L; tagit av en I. M; r. från sig I. G; r. oss i livet H, I—4³ P. h. han bär . . . G; För uppå h. H, J; Men där p. h. I; där bär han . . . H—J; Kring h. b. han en kedja r. L, M; ja, en guldked L—4⁴ O. d. skall . . . H; Till döden måste han gånga N.

5¹ [väl] G; [röd] H; B. h. på halsen en g. r. I; Den kedjan röd han om halsen bär M; En guldked b. h. uppå (omkring) sin hals N—5² [Så] h. h. väl henne H; intet s. H, I; Den h. h. fått men icke s. M.; Den haver han icke s. N—5³ [en f. huld] M; Utan

;: en jungfru skön ;: haver honom skänkt N—5⁴ Som en vän till sin trolovning N; till en trolovning I.

6¹ Sen så I. där f. n. L—6² Att han . . . K; För att h. s. lida döden I; ut och gå t. d. J; utgå allt t. d. G; att lida d. H, K, L—6³ D. rofte . . . H; Han ropade K; Han ropar då L; ack (o) store Gud K, L; ack Herre Gud K; pris vare dig I—6⁴ [Allt] H, J.

7¹ Intet . . . K; för att jag . . . J; fast jag s. d. H, I, K; Jag sörjer ej ;: mitt unga liv ;: N—7² Ty det allt . . . G; Ty detta . . . I, K; oskyldig K; saknas i J; Ej heller världens ära N—7³ Mest sörjer jag . . . I, J; Men allra mest ;: min jungfru skön ;: N—7⁴ i döden K; Som gråter och jämrar sig så svåra N.

7 a Giv mig hit ;: din silkesduk ;:; din ögon vill jag tillbinda. ;:; Ack mästerman, ;:; låt mig först världen beskåda. Jag ser henne dock ;:; aldrig mer ;:; med mina svartbruna ögon N.

8¹ Ty hon är I, K; allaredan döder I; död där opp i graven K—8² Förrän uti h. d. träffas vi, d. kyssas vi H; Men (För) uti h. d. träffas ni, d. råkas ni I, J, K—8⁴ Uppå . . . J, K.

8 a Han gick i döden och alla andra, som åskådade hans oskyldiga död, gingo i döden med honom N.